

Er was eens een pandabeer in China met de naam Peter.
Huh? Panda's in China heten toch zeker niet "Peter"?!
Nou, best. Er was eens een pandabeer in China met de
naam Niet-Peter.

Onze Niet-Peter heeft bij zijn bamboeontbijt het beste panda-
idee aller tijden: hij blaast hard in zijn lievelingsgerecht.
Wat komt eruit? Een toon! En dan nog een en nog een en
uiteindelijk... een melodie! Niet-Peter musiceert, Niet-Peter
is blij, Niet-Peter richt een onvervalste pandaband op samen
met zijn burens, omdat samen muziek maken nog veel leuker is.
Ja, waarom dan niet meteen een heel orkest?! Al snel is het
programma voor hun eerste grote concert gemaakt.

De vraag is alleen:
zo veel panda's met
overheerlijke bamboefluiten...
Kan dat goed gaan?

De Vier Windstreken

ISBN 978 90 5116 907 2

9 789051 169072

DE PANDA BAND

Stanišić • Jakobs

Saša Stanišić

Met illustraties van
Günther Jakobs

DE PANDA BAND

Hoe de panda's ooit muziek als ontbijt hadden

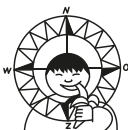
DE VIER WINDSTREKEN

Mijn oprechte dank gaat uit naar Peter Breuer
voor het idee en naar Arnulf Köhncke voor de
deskundigheid.

– Saša Stanišić

DE PANDABAND

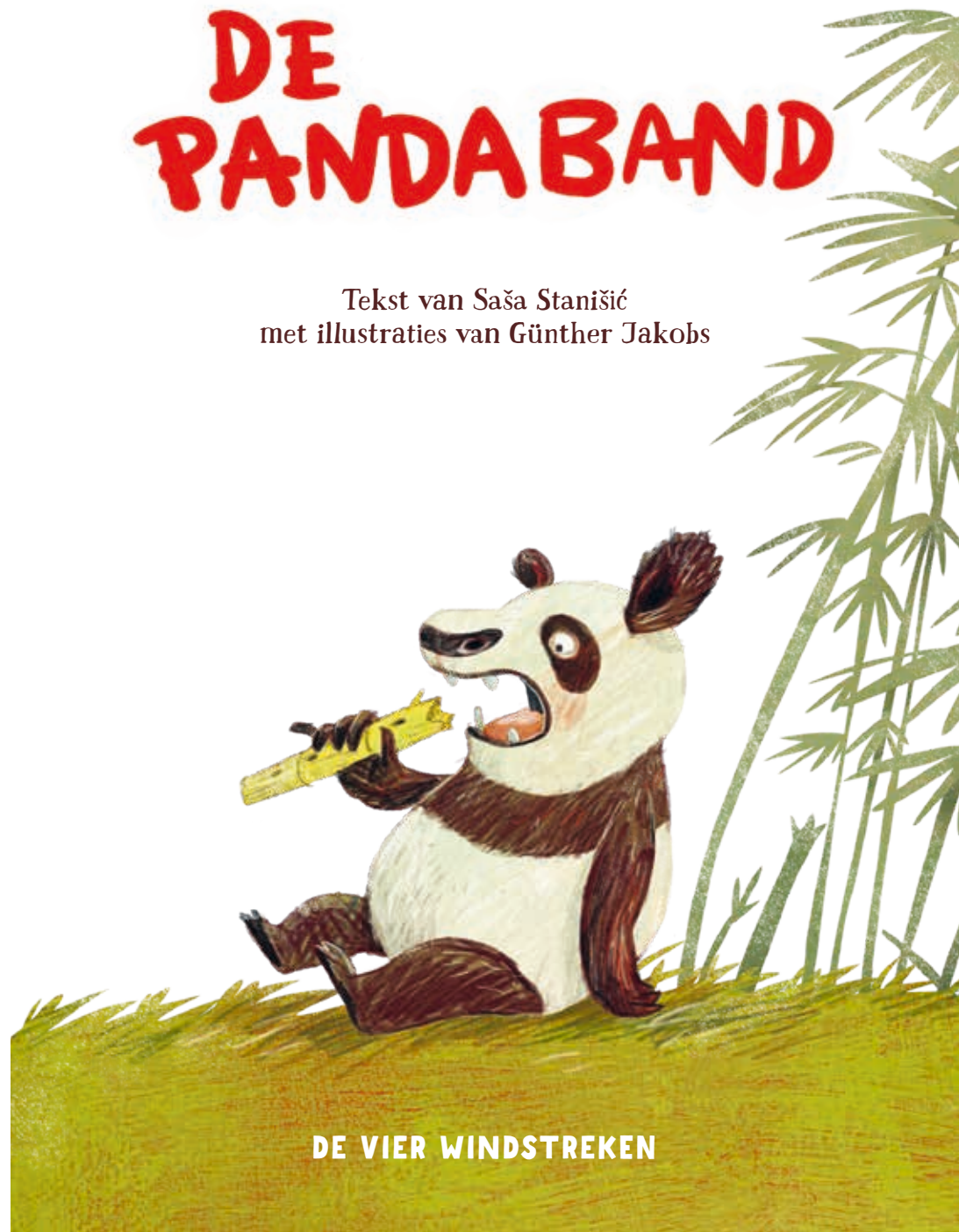
Tekst van Saša Stanišić
met illustraties van Günther Jakobs

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

Nederlandse tekst van Django Mathijsen
Oorspronkelijke titel: *Pandapand. Wie die Pandas mal Musik zum Frühstück hatten*
© 2023 De Vier Windstreken, Rijswijk, voor de Nederlandse uitgave
© Tekst van Saša Stanišić
© Illustraties van Günther Jakobs
© 2021 Carlsen Verlag GmbH, Hamburg, Duitsland
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 281, 282 / ISBN 978 90 5116 907 2

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DE VIER WINDSTREKEN

Peter de panda – onder panda's bekend omdat zijn ene oor groter was dan zijn andere en omdat hij steeds in een gemiddelde bui was, nooit een goede of slechte – woonde in een bamboewoud in China samen met andere panda's, waarvan er niet eentje Peter heette en die allemaal even grote oren en verschillende buien hadden.

Of... nee, nee, nee. Dat is niet goed!

Ten eerste: veel te lang, die zin.

Ten tweede: waarom zou een panda, die ook nog eens in China woont, Peter heten?

Waarom zou hij eigenlijk iets heten? Aan dingen of dieren namen geven, waar slaat dat nou eigenlijk op? Heeft iemand ooit aan het strijkijzer gevraagd of het 'strijkijzer' wilde heten? Als je mij zou vragen of ik *strijkijzer* genoemd zou willen worden, zou ik zeggen: 'In geen geval! Heet lekker zelf strijkijzer als je dat zo leuk vindt!'

Bij Peter, onze panda, zou het zéker zo zijn dat hij op de vraag hoe hij heet, met stelligheid zou antwoorden: 'Niet Peter!'

En ten derde: een panda woont helemaal niet samen met andere panda's. Panda's leven alleen. Ook daarvoor hebben mensen een naam: eenling.

Niet-Peter vond andere panda's weliswaar aardig, maar om veel tijd met hen door te brengen? Asjeblijft niet! Al die luizen en dat lawaai en die verschillende buien, nee, nee, nee. Van tijd tot tijd een afspraakje (panda's zijn gek op afspraakjes!), dat is meer dan genoeg.

Niet-Peters hobby's waren bamboebijten en slaapjesslapen. Maar als je hem naar zijn hobby's vroeg, schaamde hij zich een beetje... om te moeten toegeven dat hij het liefst at en sliep. Dus dreunde hij dan het volgende lijstje op: voorzichtige bodemgymnastiek en heel-kort-klimmen.

Bij voorzichtige
bodengymnastiek ging het
erom zich niet in te spannen.

Een geliefde gymoefening: de
panda gaat zitten en kijkt.

Ja, dat was
het. Dat is de
oefening.

Niet-Peter is een supervoorzichtige bodengymmer.
In het langzaam koprollen heeft hij zelfs het
woudrecord.

Hij is een keer 's morgens aan een koprol begonnen,
heeft 's middags geeten en
geslapen en 's avonds de
koprol ten einde gerold:
een woudrecord!

De plasjespootstand is Niet-Peters favoriete oefening.
Bij de plasjespootstand gaat een panda op zijn
voorpoten staan en plast tegen een boom. Dat wordt
ook wel 'je territorium markeren' genoemd.

Moet je echt eens uitproberen.

Bij heel-kort-klimmen maakt Niet-Peter een klimpartij die mooi, maar vooral mooi kort moet zijn. Het liefst klimt hij meteen uit zijn favoriete grot de dichtstbijzijnde boom in, een iep. Daar kijkt hij dan zuchtend over het bamboemeer uit, klimt weer omlaag en gaat terug zijn grot in, klaar, pfoe, uitrusten.

Niet-Peter heeft achtentwintig lievelingsgrotten. Lievelingsgrot nummer 5 is zijn favoriet, omdat daar zoveel bamboe groeit dat het lijkt alsof hij een bamboebaard heeft. En dat vindt Niet-Peter fijn, omdat bamboe het lievelingskostje is van alle panda's.

Jij zou het toch ook fijn vinden als je bed midden tussen de broccolibomen stond, want broccoli is vast jouw lievelingskostje, toch?

Niet-Peter eet alles van de bamboe. Bamboescheuten, bamboeloten, bamboe op sla, bamboe op macaroni, bamboe op bamboe. *Bamboe op macaroni is trouwens een grapje, panda's koken niet!*

Ja, en met de bamboe begint dan eindelijk ons verhaal! Met een bamboeontbijt van twintig kilo, dat Niet-Peter net wilde afsluiten met een allerlaatste rietje bamboe. Hij knabbelde en slobberde er smakelijk aan, bambnuffelde ermee en zoog eraan, toen het plotseling klonk: een toon!

Geen mooie toon of zo, maar hé: heb je je hele leven lang bamboe gegeten zonder toon, dan hoeft de eerste helemaal niet mooi te klinken om spannend te zijn. Niet-Peter wilde de toon meteen nog eens horen, dat is logisch. Maar waar was die nu heen?

Niet-Peter krabde aan zijn grote oor, waar de toon naar binnen was gegaan. En aan zijn kleine, waar hij weer naar buiten was gekomen.

Niet-Peter boorde met zijn klauw een gat in de stengel om de toon te bevrijden: niets. Nog een gat en nog een, zes gaten: niets. In ieder geval roken zijn klauwen nu lekker.

Niet-Peter tuurde in het bamboerietje. Dat was hol en donker. Aha! Perfecte verstopplek voor een toon! Niet-Peter klopte het rietje uit, maar de toon zat zeker vast. Niet-Peter kneep een beetje in het rietje, maar de toon kon tegen kietelen.

Zo, en nu blies Niet-Peter in de bamboestengel, en daar was hij! De toon! De toon was er weer! Nou ja, niet dáár daar – Niet-Peter zag hem nergens. Hij keek zelfs onder zijn bips, wat helemaal niet makkelijk is hoor, voor panda's.

